

14. DE JAREN IN BRITS COLUMBIA

Vertaling van: 14. THE BRITISH COLUMBIA YEARS, Surrey, BC
Door Corrie W. Moerman van Leeuwen

Toen we aankwamen in Surrey wisten we niet hoe we ons huis moesten vinden. Het adres hadden we, alleen de aanwijzingen over hoe we er moesten komen ontbraken. Ik herinner me dat toen we op de Fraser Highway reden vader zei, "Laten we God bidden dat hij ons de weg wijst want we hebben niet veel tijd meer." Toen kwamen we bij een stoplicht op de 96th Avenue en 140th street en gelukkig zagen we onze verhuishuis rechts van ons staan. Nu hoefden we alleen nog de verhuishuis te volgen. We hadden hem niet gezien sinds hij onze oprit was afgereden in Mayerthorpe. Toeval? Duizend keer NEE!! Het kwam allemaal door God. Ze brachten ons precies om 8 uur 's avonds bij ons nieuwe huis (vaders wens op tijd aan te komen kwam uit!). Binnen een uur was alles uitgeladen met alle aanwezige hulp. Ik hoorde dat een van onze parochianen vroeg: "Is dit al het meubilair dat ze hebben?" Ik moest lachen. Ik voelde me zo rijk met wat we hadden en vooral doordat we met het hele gezin veilig waren aangekomen met alles wat we nodig hadden. Koffie en donuts stonden voor ons klaar en daarna, toen iedereen weg was, werd het avondeten bezorgd! En zodra de bedden waren opgemaakt gingen we heerlijk slapen. We waren er allemaal aan toe. De volgende dag gingen Jim en Andy op hun nieuwe scholen beginnen. Stacy en Russell bleven thuis de eerste dag.

Tijdens de reis had Donald gevraagd of wij hem in Surrey voortaan Russell wilden noemen (zijn middelste naam), net zoals Jack bij de vorige verhuizing naar Edmonton zijn naam van Cornie naar Jack had veranderd. Hij wilde op zijn nieuwe school niet meer Donald Duck genoemd worden. Wij vonden het goed klinken.

Het was liefde op het eerste gezicht tussen mij en het nieuwe huis en zoals altijd na een verhuizing vond ik de eerste dagen heerlijk. Het voelt bijna als een avontuur voor mij om alles op zijn plaats te zetten en het huis weer Oost West thuis best te maken.

Het was een moeilijke start in de kerk; niet dat we niet goed werden ontvangen. Het preken van vader werd niet door iedereen goed ontvangen. We ontdekten dat er maar een paar leiders waren in gebed, geloof en toewijding. Het begon op te vallen dat wanneer vader "de hele gemeente van God" preekte, zoals hij altijd deed, sommige ouderen helemaal opfleurd maar dat anderen klaagden en dreigden dat ze uit de kerk zouden stappen. Het was erg zwaar, zo zwaar zelfs, dat vader het voorlegde aan God en diegenen die over waren van de kerkeraad.

Hij gebruikte deze woorden in zijn gebed voor onze kleine kudde: "Heer, ik heb niet wat nodig is om deze dode gemeente in beweging te krijgen". Het was in die tijd dat we werden voorbereid op de grote dingen die God in petto had voor ons. Onze ogen werden geopend voor het feit dat de kracht van de Heilige Geest nog steeds aanwezig was en niet alleen in de Bijbels tijd, zoals we hadden geleerd. Het was de spirituele kracht die we wanhopig nodig hadden en we begonnen er zelf naar te zoeken; wanneer we maar konden bezochten we seminars, conferenties, gebed en verkondiging bijeenkomsten. Ik ging ook naar bijeenkomsten van Women Aglow om meer over deze realiteiten te leren. Wij hadden hierover niet eerder geleerd in ons leven. Murray ontving de gave van de Geest al in 1970 tijdens zijn studie in Orange City, Iowa. We waren tot tranen toe ontroerd toen we hierover lazen. We waren zo dankbaar en zeiden toen dat op Gods tijd wij deze gave ook zouden ontvangen. Vader ontving deze kostbare gift eerder dan ik. Voor mij duurde het een paar maanden langer. Ik was eerst bezorgd en angstig dat ik niet zou zien of begrijpen waar ik deze gift kon gebruiken. Ik was bereid tot volledige overgave en te ontvangen wat de Heer

voor mij had. Toen ik naar de bijeenkomsten van Women Aglow bleef gaan begon ik er meer van te zien en te leren. Het was een mooie ervaring toen een vrouw voor mij bad en ik getroffen werd door de Geest zoals het werd genoemd. Het betekent gewoon dat je je niet bewust bent van iets of iemand om je heen; alleen jij en Jezus zijn samen. Ik werd meer hongerig naar Gods Woord dan ooit tevoren. Ik hield ook meer van mensen dan ooit tevoren en ik kon de hele wereld omarmen zoals ik het vele malen heb verwoord. Het was niet lang daarna dat Jim toen ook de Doop in de Heilige Geest ervoer.

Sinds 1973 had ik vaak last van maagproblemen. In het begin nam ik het als een van die dingen "waarvan mijn moeder ook jaren last had". Maar toen het erger werd begon het "dagelijks gebedsmateriaal" te worden, zoals ouderling Bruce het noemde. Ik lag vaak op de bank overdag vanwege hevige pijn en niet in staat om verder te gaan met mijn werk. Gastritis was de diagnose en het was iets waarmee je moest leren leven zei men. Op een van die dagen, 14 december 1979, wist ik niet meer wat ik met mijzelf aan moest en ik riep tegen de Heer: "Wat er ook met mij gebeurt, neem niet de Heilige Geest van mij af". Ik was wanhopig maar toch wilde ik alles overgeven aan Hem. De volgende morgen toen ik wakker werd, het was nog donker, zag ik toch iets geschreven staan op de slaapkamer muur. In grote letters stond er "PSALM 138, vers 3". Vervolgens was de kamer weer donker. Ik vertelde vader wat de Heer mij had laten zien en we lazen meteen samen het vers. In de Nederlandse bijbel staat er: "Dan riep ik U aan, en Gij hebt mij geantwoord, en gij hebt mij bemoedigd met kracht in mijn ziel". De pijn was niet weg, maar ik was erg bemoedigd. We bleven om genezing bidden.

Op 20 september 1981, een jaar en negen maanden later, werd ik volkomen genezen van deze kwaal bij een healing Conference in Spokane, Washington. Vader had afgesproken naar deze conferentie te gaan maar toen hij mij vertelde dat het 8 uur rijden was in de auto betwijfelde ik of ik deze lange reis kon maken. Wat schaam ik mij! De Heer zorgde ook daarvoor. Onmiddellijk begon ik te genieten van de bijeenkomst. Alles wat we deden die avond was Gods Woord delen en lof zingen op Zijn Heilige naam. We had ook drie gebedsdiensten gedurende dat weekend. We waren met ongeveer 50 mensen en een grote meerderheid was charismatisch Rooms-Katholiek. Een keer gingen we allemaal naar de kapel voor een uur lang stil gebed. 's Avonds hadden we nog een uur gezamenlijk gebed, we baden met twee mensen die naast ons zaten. Op zondag na de ochtenddienst bad een van de leiders met iedereen individueel. Toen ze met mij bad voelde ik mij niet genezen maar ik ging zeer bemoedigd naar huis. Ik vertelde de vrouw niet wat mij kwelde maar in haar gebed benoemde ze toch alles waar ik mee worstelde. Het was in elk opzicht gewoon een prachtige ervaring geweest.

De volgende ochtend maakte ik zoals altijd ontbijt en lunch voor de kinderen. Zodra zij naar school waren merkte ik plotseling dat de pijn er niet was geweest zoals altijd. Ik rende naar de studeerkamer om het vader te vertellen en jullie raden het, ik begon te huilen en bleef lang huilen. Maar dit keer van VREUGDE; ik kan geen woorden vinden om precies uit te drukken hoe ik mij voelde en hoe dankbaar we waren en nog zijn voor dit wonder van genezing. Maar ja, het was echt zo! Onze soevereine God gebruikte Rooms-Katholieke broers en zusters voor mijn genezing.

In dat jaar was er nog een interventie van de Heer maar op een andere manier. Een zaterdagavond had vader geworsteld met het einde van zijn preek voor zondagochtend. Ik was hiervan helemaal niet op de hoogte behalve dat zijn deur op slot zat en dat betekende altijd gebed. Toen hij ook naar bed was gegaan zag ik in mijn hand een stuk papier met daarop iets geschreven. Het zag eruit als een boodschappenlijstje maar toen ik beter keek zag ik dat er stond: "Jesaja 29:13 en 14". Toen werd ik wakker en zei tegen vader die diep in slaap was: "heb je om iets speciaals gevraagd deze week?" "Nou en of", was zijn antwoord. Kon dit vers het antwoord zijn voor de preek?

Vader was die avond erg bezorgd om zijn kudde en we pakten snel onze bijbel om te kijken wat het antwoord was. Het zei: "Omdat dit volk Mij slechts met woorden nadert en met zijn lippen eert, terwijl het zijn hart verre van Mij houdt, en hun ontzag voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is." Dit was precies de tekst die vader nodig had. Hij had er lang mee geworsteld hoe hij de mensen kon overbrengen wat fout was. Nu kon hij het zeggen via Gods Woord. Vader gebruikte ook het volgende vers voor zijn conclusie:

"Daarom, zie, Ik ga voort wonderlijk met dit volk te handelen, wonderlijk en wonderbaar; de wijsheid van zijn wijzen zal teniet gaan en het verstand van zijn verstandigen zal schuilgaan."

Deze belofte is werkelijk in vervulling gegaan tijdens ons verblijf in deze gemeente. Spoedig daarna verlieten sommige vroegere leiders hun post.

Een andere bijzondere gebeurtenis was onze reis naar Holland. Dit was de tweede keer dat we naar huis gingen, in 1973, om ons 25-jarig huwelijksfeest te vieren. Dit was mijn eerste reis per vliegtuig. We gingen maar voor drie weken zodat vader thuis nog een week vakantie zou hebben voor hij aan het werk ging. We bezochten al onze broers en zussen gedurende een hele dag en sliepen elke nacht in mijn moeders appartement. Op zondagen gingen we gezamenlijk naar onze kerk in Schipluiden en de rest van de dag verbleven we bij onze families en degenen die mijn moeder thuis bezochten. Iemand dichtbij vroeg ons voor lunch en avondeten zodat we de hele dag met elkaar konden zijn. Het was puur genieten om verwend te worden, drie weken lang feest!

De dag voor we naar huis gingen had oom Frank gepland een dagje naar Zeeland te gaan met ons. Dit was om ons te laten zien hoe de dijken waren hersteld na de verschrikkelijke watersnood in februari 1953, toen een paar duizend mensen zijn verdrongen. We zagen de film die het enorme werk stap voor stap liet zien. Het was erg interessant en ontzagwekkend tegelijk. Wat hebben we genoten die dag, met oma en mijn zus en haar man. We waren verbaasd dat oma zo'n lange dag mee kon maken terwijl ze 80 jaar oud was. Dit was het einde van ons heerlijke tweede bezoek aan Holland. De vlucht terug was stukken beter dan toen we naar Holland gingen. Het was goed om weer met ons gezin te zijn.

In Surrey maakte ik drie keer een bustocht naar Alberta. De eerste keer was in oktober 1982 met de geboorte van Jonathan. De tweede keer was in september 1983 toen Jack en Grace 12,5-jaar getrouwd waren. De derde keer was in oktober 1984 toen Bethany was geboren in Pincher Creek. Ik genoot ervan en was blij dat ik dit kon doen. Het waren aangename mini vakanties. In 1979 deed Andy eindexamen van de middelbare school en begon zijn leertijd als elektrotechnicus. Na verscheidene jaren van hard werken en studeren begon hij zijn eigen bedrijf. In 1986 kocht hij de pastorie toen wij beroepen werden in Edmonton. Jim studeerde af op de Simon Fraser Universiteit in 1981 en daarna was hij voor vier jaar op het Regent College. In 1985 was hij klaar om als parttime onderwijzer te werken, (op oproep basis) in het openbaar onderwijs. Hij deed jeugdwerk in de kerk en gaf leiding in de eredienst. Ook leerde hij Andy bass guitar spelen zodat ze samen konden spelen zowel in de kerk als op veel andere gelegenheden. De Grace Community Church in Surrey was volledig veranderd en geheel ten goede. Vader zou zeggen: Glory, Glory, Halleluja! Het was niet dezelfde kerk meer als toen wij kwamen in 1978.